

[Landbrugsministeren.]

kerhed, bliver det gennem Kautionsforpligtelser, og hvorledes man vurderer saadanne Kautionsforpligtelser, beror paa et rent Skøn. Jeg tror, vi vilde anbringe disse Udvalg paa en meget vanskelig Post. Men dertil kommer, at Landmænd Landet over vil blive Genstand for meget forskellig Behandling, for hos nogle af disse Udvalg vil det være Hjertet, der raader, hos andre vil det være Forstanden. Man maa huske paa, at her er Tale om et Udvalg i hver Jurisdiktion, og jeg tror, at alene af den Grund vil der blive en saadan Uensartethed i Behandlingen af disse Laan, at den Ordning vil være ganske uforvarselig. Men naar det ærede Medlem sagde: Ja, men der er det med Banker og Sparekasser, at de vil være en vis berettiget Frygt for at komme for langt ud — vil jeg gerne vende det om og spørge: Ja, men er det da Mening, at vi skal komme for langt ud? Det er vel Mening, at vi ogsaa skal vogte os for det. Derfor tror jeg, det er rigtigt, at der i Loven er sat baade en Begrænsning af, hvor stort Laanet kan være i de enkelte Tilfælde, og tillige den Bestemmelse, at Sparekasser og Banker skal holde igen, da de selv faar Hovedrisikoen, og sige: Mere end saadan og saadan kan vi ikke sætte ind, og forslaar det ikke i Akkorden, maa I gaa længere ned med jeres Fordringer eller paa anden Maade skaffe Penge. Faren ligger i at stille ubegrænsede Midler til Raadighed. Jeg forsikrer ærede Medlemmer for, at der ingen Grænser er for de Krav, der kan stilles til Statskassen i saa Tilfælde, og hvilken minimal Sikkerhed Staten faar for disse Udlaan. Hvad der kan hjælpe, er, hvis man kan sige i en saadan Kreds af Kreditorer, der staar sammen om en akkordsøgende: Vær saa god, her er 5 pCt. af Ejendoms-skylden; er det ikke nok, er der ikke noget at gøre. Jeg tror, at mange Steder vil disse 5 pCt. kontante Penge paa Bordet betyde, at man finder en Ordning, og vel at mærke en Ordning, som er holdbar. Men til syvende og sidst skal det være afgørende ogsaa, at Akkordudvalget efter dets bedste Skøn og Overbevisning tør sige, at den Ordning, der træffes, kan holde, og der tror jeg, det er heldigt, at Banker og Sparekasser gaar med ind i Risikoen og forlanger Garanti. Jeg tror, det i Praksis vil forme sig saaledes, at de i mange Tilfælde siger til Kreditorerne, som faar Pengene, enten det nu er en stor eller en lille Del af deres Tilgodehavende: I faar Pengene, I maa gaa ind som Sikkerhed overfor os og dergennem ogsaa kautionere for, at den Ordning, I er gaaet ind for, er en Ordning, I virkelig selv tror

paa vil holde. Det skal ikke være saadan, at de pludselig plukker Staten for nogle Penge i Bevidstheden om, at det ikke holder. Det er derfor rigtigt, at Kreditorerne gaar ind som Kautionister overfor Banker og Sparekasser.

Det ærede Medlem spurgte mig om, hvorledes Begrebet Banker og Sparekasser skal forstaaes. Jeg havde egentlig ikke troet, der kunde være Anledning til nogen Misforstaaelse i saa Henseende, men jeg skønner alligevel, at der kan være Tvivlstilfælde — det kan der vel næsten altid, naar man beskæftiger sig med saadanne Spørgsmaal —, og i al Almindelighed maa jeg da besvare Spørgsmaalet derhen, at Ministeriet maa forbeholde sig Ret til at skønne over, hvorvidt disse Pengeinstitutter er af et saadant Omfang, at de kan paatage sig den Risiko, som der kan være Tale om at gaa ind i. Hvis f. Eks. en Sognesparekasse skønnes at være i Stand dertil, mener jeg ikke, der kan være Grund til at udelukke den. For Andelskasserne vil det vist stille sig noget mere tvivlsomt, men mit Kendskab til Andelskasserne er ikke saa indgaaende, at jeg paa staaende Fod kan besvare Spørgsmaalet; det maa gøres til Genstand for en nærmere Overvejelse. Derimod forekommer det mig ganske givet, at Bankfilialer, der jo altid optræder selvstændigt, ganske vist saaledes, at Hovedbanken hæfter for dem, vil være fuldt ud kvalificerede til overfor Staten at paatage sig de Forpligtelser, der er Tale om i Lovforslaget.

Hauch: Man vil formentlig ikke tage mig det ilde op, at jeg benytter Lejligheden til at takke de Ordførere for de andre Partier, som gennem deres Udtalelser har givet Udtryk for Tilslutning til disse Lovforslag. Berettigelsen hertil ligger i, at jeg i Sommerens Løb har haft Lejlighed til at sysle saa overmaade meget med disse Spørgsmaal.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det for øvrigt for at gøre et Par Bemærkninger til det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen [Drusebjerg]). Det ærede Medlem var saa venlig at tilbyde at tage en Hilsen med til sine to ærede Meningsfæller i det andet høje Ting, som har været medvirkende ved Tilrettelæggelsen af dette Lovgivningsarbejde. Jeg paaskønner, at det ærede Medlem vil tage en saadan Hilsen med, men naar det ærede Medlem selv lavede en Tilføjelse, som han haabede at kunne faa min Sanktion til, giver det mig Anledning til et Par Bemærkninger. Det er mig ikke ukærkomment, at jeg kan faa